

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος τὸν ἠνάγκασε νὰ ὑποχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν στύλων.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἐρασταί, περὶ τῆς συνομιλίας τῶν μόνον ἐνησχολημένοι, οὐδὲν εἶδον. Φθὰς εἰς τὸ μέσον τῆς στοᾶς ὁ ἀνὴρ παρестήρησε περίξ αὐτοῦ καὶ ἔστη.

— Εἴμεθα μόνον ἐδῶ, εἶπεν. Πρὸς Θεοῦ, ἀκουσόν με, Λευκή.

— Εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ κανεὶς, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις περίτρομος.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἰμπορέσω λοιπὸν ποτὲ νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἀφοδῶς, νὰ σοὶ εἴπω πόσον σὲ ἀγαπῶ; Αἱ χαμηλὴ τῇ φωνῇ ὁμολογίαι μου ἐνώπιον πάντων οὐδὲν εἰναι. . . Λευκή! Ἀγνοεῖς τὴν ἀπόγνωσιν ἣτις με καταλαμβάνει ὅταν δὲν σὲ βλέπω πλέον! Ὅσakis σὲ ἀφίνω, μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦτο γίνεται διὰ τελευταίαν φοράν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ πολὺ, ἔστερηνμένος πάσης ἐλπίδος.

— Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, τί θέλεις λοιπὸν;

— Νὰ λάβω μόνον τὴν διαβεβαίωσιν νὰ σὲ βλέπω ἐνίστε. Ὑποδείξόν με μέρος καὶ ὦραν συνεντεύξεως, ὅπου νὰ σοὶ ὁμιλῶ ἄνευ οὐδενὸς μάρτυρος.

— Μήπως εἰμπορῶ;

— Ἐπίτρεψόν μοι λοιπὸν νὰ ἐξεύρω τὸ μέσον. . . ὑποσχέθητί μοι νὰ μὲ δεχθῆς, ἂν δυνήθῃ νὰ φθάσω μέχρι τοῦ δωματίου σου. . .

— Ἀδύνατον, Ματθαῖ! ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις. Ὅχι, δὲν θέλω. . . Πρὸς Θεοῦ, μὴ μοῦ ζητῆς τοιαῦτα πράγματα! ἡ ἐλαχίστη ἀφροσύνη δύναται νὰ μᾶς ἀπολέσῃ. . . Τίς εἰξεύρει ἂν καὶ τώρα δὲν ἐπροδόθημεν. . . ἂν δὲν μᾶς παρестήρησαν ἐνταῦθα; . . . Ἀφῆσόν με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ χοροῦ. . . φοβοῦμαι! . . .

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Λευκὴ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν δευτέραν στοάν. Ὁ Ματθαῖος ἠκολούθησε ταύτην καὶ ἀμφοτέροι ἐξηφανίσθησαν.

Ἐν ὅσῳ εὗρισκοντο ἐκεῖ ὁ Ἰουλιάνης ποσῶς δὲν κατέλιπε τὴν χεῖρα τοῦ Καπέλου, καὶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ βλέμματος τὸν συνεκράτησεν. Ὅτε ὅμως ἐκείνοι ἐξήλθον, ἠρέστη νὰ εἴπῃ ψυχρῶς πρὸς τὸν γέροντα.

— Καὶ τώρα, κόμη, δὲν ἀμφιβάλλετε πλέον!

Ὁ Καπέλος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Ματθαῖος; ἠρώτησε μετὰ μακρὰν σιγῇ.

— Τὸν ἀγνοοῦμεν ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιάνης, οἷοσδήποτε ὅμως καὶ ἂν ἦναι πρέπει νὰ τῷ ἀποσπάσωμεν τὴν θυγατέρα σας.

— Τί πρέπει νὰ πράξω;

— Τὰ πάντα προεῖδε τὸ συμβούλιον. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Λορέντζος Βαρβαρίνης ἔρχεται εἰς Βενετίαν ἵνα νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Λευκὴν, μετὰ τοῦτο θ' ἀναχωρήσῃ εὐθὺς μετ' αὐτῆς καὶ τότε, κόμη, ἡ τιμὴ τῆς θὰ ἦναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ συζύγου της, οὐτινος τὸ νεώ-

τερόν ὁμοῦ θὰ ἦναι μᾶλλον ἄγρυπνον. Ἔως τότε, μὴ εἴπητε τίποτε, μὴ πράξετε οὐδὲν τὸ ὅποῖον νὰ γνωρίσῃ εἰς τὴν θυγατέρα σας ὅτι γνωρίζετε τὸ μυστικόν της. Αἱ ἐπιπλήξεις θὰ ἦναι ἐπικίνδυναι καὶ δυνατόν νὰ τὴν ἐξωθήσωσιν εἰς παράτολμον πράξιν. Ἀλλως τε τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ συμβουλίου. . .

— Ὅθ' ὑπακούσω, ἀπήντησεν ὁ Καπέλος.

Ὁμιλοῦντες, ὁ κόμης καὶ ὁ Ἰουλιάνης, ἀφίκοντο εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ χοροῦ, ἐν ἣ εὗρον τὴν Λευκὴν μόνην. Ὁ Ἰουλιάνης τὴν ἐπλησίασεν.

— Εἶπον πρὸς τὸν πατέρα σας, δεσποινίς, εἶδῃσιν ἣτις σᾶς ἐνδιαφέρει, εἶπεν. Ἡ εἰρήνη ἦν ἡ Δημοκρατία ἔκαμε θὰ ἐπισπεύσῃ, ἐλπίζω, τὴν ἐπάνοδον τῶν στρατηγῶν μας.

Ἡ νεῆνις ἀνεσκίρτησεν.

— Ὁ κύριος Λορέντζος Βαρβαρίνης περιμένεται λοιπὸν προσεχῶς; ἠρώτησε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

Ὁ κόμης δὲν ἔδωκε καὶρὸν εἰς τὸν Ἰουλιάνην ἵνα ἀποκριθῇ, ἀλλὰ προχωρήσας πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ βλέπων αὐτὴν ἀτενῶς τῇ εἶπεν ἀποτόμως.

— Δεσποινίς Καπέλου, μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ὑπανδρευθῇς τὸν Λορέντζον Βαρβαρίνην.

Ἡ Λευκὴ ἔρριψε κραυγὴν καὶ ἐστηρίχθη δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν της ἐπὶ τινος θρόνου. Ὁ Ἰουλιάνης ἐποίησε κίνημά ἐκπλήξεως καὶ δυσαρρεσκείας, ὅπερ ὅμως κατέστειλεν εὐθὺς, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα τῷ εἶπε μειδιῶν.

— Οὐδέποτε πρέπει νὰ προλέγῃ τις τὸν θάνατον γενναίου, οὔτε τὴν ἀφίξιν ἀπόντος. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Λορέντζου δυνατόν νὰ βραδύνῃ πλέον παρ' ὅσον τὸ ὑποθέτετε. Διὰ τὴν νὰ συγκινήσῃτε τὴν θυγατέρα σας καὶ νὰ διακόψῃτε τὴν εὐθυμίαν της; Ὁ χορὸς θέλει εὐθυμα πρόσωπα.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Λευκῆς τῇ εἶπεν.

— Ἀπόψε μοὶ ἀνήκετε. Ἐλθετε, θὰ σᾶς ὁδηγήσω ὁ ἴδιος εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ.

Ἡ νεῆνις ἐστήριξε μηχανικῶς τὸν βραχίονά της ἐπ' ἐκείνου τοῦ Ἰουλιάνη καὶ ἀμφοτέροι εἰσῆλθον εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ χοροῦ.

Μείνας μόνος ὁ γέρον Καπέλος ἐκάθησε καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνη ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὅ,τι ἔμαθεν, ἐπληγώσεν αὐτὸν εἰς τὸ μᾶλλον εὐαίσθητον σημεῖον τῆς ὑπερηφανείας του. Ὁ ἔρως τῆς θυγατρὸς του πρὸς ξένον, ἀνάξιον βεβαίως τοιαύτης προτιμήσεως, ἦτο δριμεῖα θλίψις. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον λυποῦν τοῦτον ἦτο, ὅτι ὁ ἔρως οὗτος ἐγνώσθη, ὅτι ἡ αἰσχύνη τοῦ αἵματός του ἦτο γνωστὴ καὶ εἰς ἐτέρους.

Ἀλλως τε ἐννοεῖ ὅτι ἡ τιμὴ του καθίστατο τοιοῦτοτρόπως κτήμα τῶν Δέκα, ὅτι οὗτοι ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ τὰ πάντα παρ' αὐτοῦ νὰ ζητήσωσιν, οὐχὶ μόνον ἐν ὀνόματι τῆς ἐξουσίας των, ἀλλὰ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἐχεμυθίας των.

Ἐμείνεν ἐπὶ πολὺ βεβουθισμένος εἰς τὰς σκοτεινὰς σκέψεις του. Αἱ λευκαὶ λάμψεις τῆς ἡοῦς ἤρξαντο νὰ εἰσχωρῶσιν εἰς τὰς στοᾶς. Ὁ Ἰουλιάνης ἐνεφανίσθη μετὰ τῆς Λευκῆς.

Ὁ κόμης ἐγερεῖς ἐζήτησε τὴν γόνδολάν του καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν Ἰουλιάνην. Ἡ Λευκὴ ἐπλησίασεν ἵνα λάβῃ τὴν χεῖρά του, ἀλλ' ὁ γέρον παρῆλθε χωρὶς νὰ τῇ τὴν προσφέρῃ. Τοιοῦτοτρόπως ἐπλησίασεν εἰς τὰς τρεῖς βαθμίδας τοῦ μεγάρου παρὰ τὸ τέναγος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Καπέλος εἰσῆρχετο εἰς τὴν γόνδολαν, ἀνὴρ τις κεκαλυμμένος διὰ μακνδύου ἐφάνη οἰοῦναι σκιὰ πλησίον τῆς Λευκῆς, ἣτις ἀνεσκίρτησε, καὶ κύψας πρὸς ταύτην ἐψιθύρισε.

— Τὴν προσεχῇ νύκτα, κατὰ τὴν μίαν ὥραν, ἐπὶ τῆς κρηπίδος τῆς Παναγίας. . .

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ὁ Καπέλος ἐστράφη. Ἡ νεῆνις εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὴν γόνδολαν, ἡ δὲ σκιὰ ἐξηφανίσθη ὅπισθεν τῶν στύλων τοῦ μεγάρου.

Ἐπεται συνέχεια.

*** Β.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παρίων Ἀπόκριψα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰωάννου Ι. Σκυλλῶση (τόμοι 10). . . Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ῥωσίδες Παρθένοι ἢ ὁ Μηδονισμὸς ἐν Ῥωσίᾳ» (τόμοι 2). . . Δρ. 3 [3,30]

«Παλαίαι Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. . . Δεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπτ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παρατηρημάτων. . . Δραχ. 4 [4,50]

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard. . . Δεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Β'οῦ Σέργιο: Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. . . Δραχ. 2 [2,20]

«Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]. . . Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδαί» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλης Κορδοβίος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία. . . Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐσθὲρ δὲ Μοντεπέν. . . Δρ. 1,50 [1,70]

«Τὰ Ἀπόκριψα τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασεως» μυθιστορία. . . Δρ. 2 [2,20]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλίν. . . Δρ. 1,70 [1,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτιᾶ Βασιλείαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερ, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά, I. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς). . . Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon. . . Δρ. 2 [2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. . . Δρ. 3 [3,30]

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου, ἡθοιοῦ. . . λ. 70 (80)